

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 314. szám

2019. július-augusztus

„A jó cselekvésében pedig ne fáradjunk el, mert a maga idejében aratunk majd, ha meg nem lankadunk.” (Gal 6:9)

A lelkipásztor válaszol

Régen is ilyen nehéz volt a megszentelődés útja, vagy csak a mai világ dolgozik ennyire ellenünk?

A kérdés kitűnő, és fontosabb, mint azt elsőre sejtenénk. Talán soha nem volt időszerűbb ez a kérdés, mert a személyes kísértéseinkben túl hamar, túl felkészületlenül és túl magányosan találjuk magunkat. És ez az „egyedül és gyorsan kell jól megküzdenem” érzés az, ami miatt fontos ez a kérdés.

Tekintsük át a kérdést. Mennyire régen? Egy emberöltővel ezelőtt? A középkorban? Jézus korában? Mózes idejében? Ábrahám korában? A teremtés utáni napokban? Kiknek? Idősnek? Felnőttnek? Fiatalnak? Gyermekeknek? Nőnek, férfinak, szabadnak, szolgának, szegénynek vagy gazdagnak?

Mit értek én a megszentelődés útja alatt? Isten akarata: „Szentek legyetek, mert én szent vagyok” (1Pt 1:16). Ezzel szemben az ember lehet szentségtelen is, amit nyilván el akarunk kerülni, amikor a megszentelődés útját járjuk. Bármilyen kombinációját néznénk időnek, térnek, életkornak vagy élethelyzetnek, a válasz egyértelműen az lenne, hogy mindig, mindenkinek nehéz volt a megszentelődés útja, de ez a nehézség mindig más volt. Hatalmas és gyors

technológiai és társadalmi változások kellős közepén vagyunk. A kísértéseink és a szentségre törekvésünk dolgában nyilván új és eddig ismeretlen kihívások keletkeznek, egyik a másik után. Szinte még nem is értettünk meg valamit, mire színre lépett egy újabb. Különös érettség és körültekintés szükséges ahhoz, hogy a jót, az ártatlant és a veszélyest, a bűnt meg tudjuk különböztetni egymástól. Ráadásul, nagyon egyedül vagyunk a küzdelmeinkben. Nem működnek korábban jól bevált megküzdési stratégiák, nem egyszerű a veszélyt röviden és lényegében összefoglalni. Nem tudunk ilyen egyszerű mondatokkal segíteni egymásnak, mint: „Ne kapcsolj be a TV-t!” „Ne számítógépezz!”, „Ne nyomkodd örökké a telefont!”, „Ne menj szórakozóhelyre!”, stb.

Persze a gyorsan fejlődő világ a segítségünkre is van, mivel kérdéseinknek sokkal könnyebben utána járhatunk, ha akarunk, mint korábban. Sok kitűnő szakirodalom elérhető pillanatok alatt akár anélkül, hogy a szobánkat elhagynánk.

Fontos megtanulni, hogy pontosan tudjuk megfogalmazni a problémánkat és kérdéseinket. Egyre kevésbé hagyatkozhatunk pusztán a saját gondolatainkra, véleményünkre. A régi bölcsék is aktívan osztották meg egymással a gondolataikat, ma szinte kötelező készség, hogy segítséget

kérjünk, ha valamilyen területen elakadtunk vagy terhel valami.

Van azonban néhány állandó is a gyorsan változó világban, amiről én most szólnék: a szívünk, a Kísértő, a Szabadító és az Ige!

A szívünk. Más kísértések jelentkeznek, de ugyanaz az emberi szív válik a kísértés áldozatává, mint korábban. A Biblia történetei az elejétől a végéig ugyanazt az emberi szívet mutatják be, mint megannyi esettanulmány. Az emberi erények és bűnök bármelyike jellemző lehet ránk, érinthet minket. Ezért beszélt régen is így Krisztus: „...ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát.” (Jn 3:3)

A Kísértő módszere sokat változik és alkalmazkodik, de személye és célja ugyanaz: végsőkéig elszánt „embergyilkos” (Jn 8:44). A veszély nagy. Ahogyan az ember is képes a legújabb felfedezéseit gonosz célokra használni, a Sátán is minden újdonság megszületésekor keresi a saját lehetőségeit, mint régen a teremtés után a paradicsomban, és sajnos ebben igen sikeres, tapasztalt. A megszentelődés útján ettől a gyilkos szándéktól igyekszünk elhúzódn.

A Szabadító még mindig az Úr Jézus Krisztus, aki szeret és bocsánatot kínál. Erős hittel kell bízunk szavaiban, szándékában, erejében! Isten ajándéka az Ige, a Biblia, ami a Szentlélek hatására olyan hatást fejt ki bennünk, ami növekedést biztosít a megszentelődésben. „A teljes írás Istentől ihletett, és hasznos... a megjobbításra...” (2Tim 3:16). Már Órigenész egyiptomi ókeresztény teológiai író, exegéta észrevette (A princípiumokról IV. könyvében ír erről), hogy a Bibliát nem lehet kimeríteni, sem teljesen megérteni, mert olyan isteni bölcsességgel lett megfogalmazva, hogy minden kor embere kutathatja és megtalálhatja benne a számára időszerű és használható igazodási pontot. Tőlünk ez munkát igényel. Nem lesz elegendő a számunkra régen élt emberek biblia-értelmezése, sem egy hirtelen támadt gondolat. Nekünk kell tudni megtalálni,

hogy a legújabb kihívások hogyan láthatók a Biblia fényében.

Ebben az egészen különös és erősödő kihívásoktól terhelt világban a gyülekezeti közösség, a hívők megértő és támogató lelkesége még mindig a legjobb helynek tűnik, amiben a megszentelődés útján járáshoz támogatást kaphatunk.

Összegezve: csak a módszerek változnak. Az ember régen is, ma is 100%-os terhelés alatt állt. Régen is, ma is „teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes akaratoddal” kellett és kell Istent szeretni (Mk 12:30). Ami azért mégis különös terhelést és kihívást jelent ma, hogy egészen gyorsan kell valamennyiünknek észlelni és kezelni a kísértéseket. Nem fog menni rutinból, egyszerű, másoktól eltanult módszerekkel a győzelem. Mire a környezetünk érzékeli, hogy veszélybe kerültünk, és segíteni próbálna, már rég meg van a baj, a bűn. Nagy az egyéni felelősségünk önmagunkért, ezért abban kell leginkább segíteni egymást, hogy érett és erős hívökké váljunk valamennyien!

Katona Béla lelkipásztor

Beszámoló az elmúlt tanévről

Az elmúlt tanév volt számomra az utolsó a teológiai alapképzésben. Mondhatnám azt, hogy az egyik legtapasztaltabbnak számítottam a teológusok között, de ez ugye csak egy év előnyt jelent. És mivel az első két évet ugyanabban a gyülekezetben töltöttem, a harmadikat pedig az anyagyülekezetemben, szinte az elsősök bizonytalanságával érkeztem szeptemberben Pesterzsébetre. Korábban sosem szolgáltam fővárosi gyülekezetben, istentiszteleten is csak néhányszor voltam a fővárosban. Emiatt kíváncsi voltam, hogy hogyan tudok majd beépülni a közösségbe. Meglepetésemre a gyülekezet összetétele nagyon hasonlít a pécsi gyülekezetre, méretében és stílusában is. Talán emiatt is, de szinte azonnal otthon éreztem magam.

Katona Béla lelkipásztor testvér már az első pillanattól kezdve nagy bizalomról tett tanúbizonyságot, és az elöljárósági tagok is munkatársként kezeltek. A korábbi években a gyülekezetekben főleg ifjúsági munkával foglalkoztam, így kapcsolódtam be itt is az ifjúsági csoport vezetésébe.

Tanulás szempontjából nagyon hasznos és fontos éven vagyok túl. Az itt töltött idő alatt Katona testvérral 2-3 hetente egy munkaebédet tartottunk, amelyen átbeszéltük a fejlődésemet, visszajelzést kaptam a szolgálatomról, illetve beszéltünk közös útkeresésről, feladatokról, missziós lehetőségeinkről.

A gyülekezetbe való beilleszkedésünkben sokat segített, hogy szeretettel fogadtak minket. A feleségemmel az énekkarban is szolgálunk, így heti két próbán találkozunk többekkel, hamarabb meg tudtak így ismerni. De nagyon jó lehetőségek voltak azok is, amikor kéthetente vendégségbe mentünk egy-egy elöljáró családhoz, és lehetőségünk volt arra is, hogy a gyülekezetből többeket meglátogassunk.

Amikor kezdtük megismerni ősszel a gyülekezetet, otthoni beszélgetéseinkben arra jöttünk rá feleségemmel, hogy éppen olyan szolgálati területeken van hiány, ahova becsatlakozhatnánk, amilyen ajándékaink és talentumaink vannak. Ennek mindketten nagyon örültünk.

Sokat jelentett nekem a prédikációk után a testvérek visszajelzése. Köszönöm a bátorításokat, és jó volt visszahallani, hogy voltak gondolatok, amelyek megérintették a testvéreket.

Amikor nyáron először voltunk ifjúsági alkalmon, feleségemmel feltűnt nekünk, hogy túl nagy a korkülönbség a legfiatalabb és legidősebb között. Úgy láttuk, jót tenne, ha két külön csoport lenne. Emiatt szeptembertől elindítottunk egy házi csoportot, amely ősszel 2-3 hetente jött össze, és a fiatal házásoknak, kisgyermekeseknek közösségi lehetőséget biztosított. Tavasszal ritkábban sikerült találkozunk, de tervezzük, hogy ez a formálódó közösség

őszől újra összejárhasson. Örülök, hogy hamar megtaláltuk a közös hangot az ifjúság vezetőivel, és a közös szolgálat mellett baráti nexusba is kerülhattünk. Az évközi közös munka egyik megkoronázása volt a közös nyaralás.

Már három éve van a szívemen az iskolában végzett szolgálat, esetleg iskola lelkészi hivatás. Az idei tanév ebből a szempontból kiváló lehetőség volt, hogy erről a korábbi „vágyamról” kiderüljön, hogy ez csak az enyém vagy Isten ültette el bennem. Ebben a tanévben a Baptista Szakgimnázium, Gimnázium és Sportiskolában hat osztályban, a Szivárvány Baptista Általános Iskola, Gimnázium és Szakképző Iskolában pedig négy osztályban taníthattam, így összesen heti tíz órám volt. Katona testvér abban segített, hogy néhány órájára beülhettem, hogy lássam, ő hogyan végzi ezt a szolgálatot. Természetesen többször egyeztettünk is, hogy mit hogyan látok, illetve adott visszajelzést, hogy hogyan beszélnek rólam a tanárok, diákok, illetve az iskola vezetése.

Az iskolai keretek között nem lehet folyamatosan evangelizálni, emiatt Katona testvérral kerestük ennek is a módját. A tanórák megtartása mellett elindítottunk egy Biblia szakkört, amit havi rendszerességgel tartottunk. Meglepetésünkre erre inkább tanárok jelentkeztek, mint diákok. A tanárokkal nagyon jó beszélgetések alakultak ki, nagyon érdeklődők voltak, és sok kérdést tettek fel. Várták a következő beszélgetés lehetőségét. Többen kifejezték, hogy nem csak nevében szeretnék, ha ez egy baptista iskola lenne, hanem szeretnék megérteni, megismerni, hogy miről szól a baptizmus.

Az idei tanév során fedeztem fel, hogy az elmúlt évek során rendszereződött az a Bibliaismeret, amivel rendelkezek. Van háttértudás, ami felhalmozódott, mert nemcsak a tanóra témájához kapcsolódó kérdésekre tudtam válaszolni. Megerősítő volt az a visszajelzése a diákoknak, hogy érzik azt, hogy lelkesedem ezért a témáért,

és szívből mondom.

Természetesen van még több területen fejlődési lehetőség és elhatározás is, de ez az év megmutatta, hogy ennek a „szakterületnek” kezdek ismerője lenni, és a saját szakmámban helyt tudok állni. A folyamatos készülés és evangelizációs lehetőség sokszor bátorított a tanév során, hiszen minden egyes beszélgetés, tanórán feltett kérdés lehetőséget adott a bizonyágtételre, személyes hitem megvallására.

Összegezve a tanévet, „csak” hálás tudok lenni. Nagyon sokat tanulhattam, sok bizalmat kaptam és bátorítást, ami előre vitt tanulmányaimban, szolgálatomra való felkészülésemben.

Győri Kolos

Teológusfeleségként Pesterzsébeten

Hálás vagyok az eddig itt töltött egy évért, mert úgy hiszem, hogy egy nagyon áldott, izgalmas és tartalmas évet tudhatunk magunk mögött Kolossal. Emlékszem, miután megtudtuk, hogy a pesterzsébeti gyülekezetbe fogunk kerülni, egy izgalommal teljes várakozás volt bennünk, hiszen nem tudtuk még, hogy pontosan mik azok a szolgálati területek, ahová bekapcsolódhatnánk. Így ez volt az egyik fő imatémánk abban az időszakban. Persze voltak elképzeléseink és vágyaink, hogy a talentumaink, elhívásunk alapján, hova állnánk be szívesen, de szeretjük volna, ha ezt tényleg a Szentlélek mutatja majd meg és formálja ki bennünk.

Ahogy bekapcsolódtunk szeptembertől a gyülekezeti életbe, szinte egyből meghívtak a tanítók a bibliaköri szolgálatba az alsós gyerekekhez, aminek nagyon örültem. Pár év kihagyás után nagyon hiányzott már a gyerekek felé való szolgálat, és hálás vagyok Istennek azért, hogy erre lehetőségem van a gyülekezetben. Nagyon nagy öröm volt megismerni a gyerekeket, és

látni, hogy mennyire fogékonyak a bibliai igazságokra. És jó volt látni azt is, ahogy egyre jobban megnyílnak az év során. Hiszem, hogy a gyermekek hitbéli fejlődésére, formálódására nagyon nagy hatással lehet lenni ebben a korban, és hálás vagyok Istennek azért, hogy ebben én is eszköz lehetek.

A gyerekek mellett van egy másik csoport is, akik felé úgy érzem, hogy Isten indít. Már korábban, még a gyulai gyülekezetben, Isten nagyon a szívemre helyezte a tini lányokat, így nagyon fontosnak látom a feléjük való szolgálatot. Hiszen a magam példájából is tudom, hogy ez az az időszak, amikor talán a legtöbb kérdéssel kell megküzdenie egy fiatalnak. Hálás vagyok azért, hogy voltak olyan tanítók, akik akkor mellénk álltak és foglalkoztak velünk, és hatással lehettek az életünkre. Mivel nem működött ilyen csoport még a lányok között, februártól elindulhatott a tini lány kör, amit havi egy szombati alkalommal tartunk. Nagyon hálás vagyok Istennek, hogy ezt a szolgálatot Debivel együtt végezhetem, akivel igazi öröm együtt szolgálni. Jó látni, hogy ebben is már előkészített Isten mindent, hogy ez a szolgálat jól működhessen. Eddig három alkalmat tartottunk a lányoknak, ahol olyan témákról beszélgettünk, mint az identitás, azaz, hogyan látom magamat, mit mondanak rólam mások, és ezzel szemben hogyan lát engem Isten, mit mond rólam az ige. Valamint a külső, belső értékek és talentumaink felismerése volt téma. A tini körrel a célunk Debivel a különböző témák interaktív feldolgozásán túl, hogy egy igazi megtartó baráti közösség alakulhasson ki a lányok között, ahol megnyílhatnak és merhetnek őszintének lenni. Valamint, hogy segítsük őket az élő és személyes Istenkapcsolat kialakításában.

Nagy öröm volt számomra, hogy a gyülekezet mellett az iskolai életbe is bekapcsolódhattam. Részt vettem novemberben a Sportiskola hálaadó ünnepségén, valamint karácsonykor a

Szivárvány Gimnázium és Általános Iskola karácsonyi ünnepségén, ahol Kolossal együtt énekelhettünk is. Mivel itt volt alkalmam megismerkedni az igazgatónővel, pár hónappal később felkérést kaptam tőle, hogy az első osztályosoknak furulya szakkört tartsak, amit új kihívásként éltem meg, de egyben lehetőségként is a személyes kapcsolatok kialakítására és a bizonyoságtételre.

Ahogy végiggondoltuk az évünket, egyre inkább megerősödött bennünk, hogy Isten mennyire gondoskodó és szerető Atya, hogy ilyen bölcsen be tudja tölteni egy közösség és az egyének szükségét. A közösségét, hiszen pont azokra a helyekre állított be minket, ahol a gyülekezetben hiány volt, nekünk viszont az erősségünk. És az egyénekét, mert elmondhatjuk, hogy a gyülekezetben igazi otthonunkra találtunk. Izgalommal várjuk a szeptemberi folytatást, és hogy milyen áldásokat készít Isten a következő évre is. Szeretnénk nyitottak és jó eszközök lenni Isten kezében, ezért szeretnénk kérni a testvérek imatámogatását a következő évre nézve is.

Győri Anita

Gyülekezeti csendesnapok

Az idei év csendes napjai igazi meglepetésekkel szolgáltak. Már a legelső feladat sem volt könnyű. A kiindulási igék (Lk 4:1-14) alapján a téma Jézus pusztai megkísértése volt. Az imádság került a középpontba, méghozzá olyan módon, hogy ne mi legyünk benne a lényeg, hanem Isten. Az volt a kérdés, hogy hagyjuk el a szálláshelyünket, menjünk el sétálni, és legelőször bűnbánattal kezdjük a szemlélődést affektív módon imádkozva, azaz teljes érzelmi átadással. Úgy, hogy ne legyenek tabuk bennünk. Ennek a komoly feladatnak a legnagyobb nehézsége ez volt: az a feladat, hogy nincs feladat. Azon tűnődünk, hogy ne tűnődjünk semmin. Azon fáradozzunk, hogy ne fáradozzunk semmin. Üresítsük meg az elménket, és

hagyjuk, hogy Isten szóljon hozzánk, bízva abban, hogy Isten tudja, mikor kell megszólalnia. A senki földjére, a pusztába lettünk kiküldve. Nehéz volt a madár-csicsergéstől, méhek zümmögésétől és munkagépek hangos zajától elvonatkoztatni. Ráadásul ez nekem különösen kemény feladat volt, mert értem én az agyammal, hogy lelkünk belső szobájában kell megélni a pusztai létet, de számomra, aki 9 éve fizikai „pusztaságban” vagyok, még nehezebb ilyen módon elcsendesedni. Megnyugtató volt, hogy Katona testvér már az elején elmondta, hogy vannak, akiknek ez évekig tart, tehát az esetleges sikertelenség miatt ne rémüljünk meg. A második meglepetés, amit eddig soha nem gyakoroltam, az volt, hogy szét kellett szedni egy igeverset szavaira bontva. Az egész ott tartózkodásunkat körülölelő feladat volt, hogy a „Mi Atyánk”-at szedjük szavaira, hogy szavanként gondoljuk át, mit jelent számunkra, mi jut róla eszünkbe.

Utolsó délutánunk nagy kihívása pedig az volt, hogy Lk 23:34 versét gondoljuk át mélyen: Jézus kínok között a keresztfán egyszer csak megszólalt, és azt mondta, "Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek." Mi történhetett ezalatt az Atya és Jézus között? A tanítás szerint ekkor Isten megállíthatta volna mindazt, amiért Jézus eljött a Földre. Miközben ezen gondolkoztam, egyszeriben kaptam egy gondolatsort, amit nekem ott csak írnom kellett, és egyáltalán nem kellett rajta gondolkoznom. Ez nyilván egy fikció, de ezt most szeretném megosztani:

"Atyám, ezeknek az embereknek fogalmuk sincs arról, mi zajlott a Mennyben akkor, amikor a Sátán ellened fordult, és azokat a teremtményeidet, akiket te alkottál, megformáltál, szeretted, ellened fordította. Fogalmuk sincs, min mentél keresztül akkor. Fogalmuk sincs arról, hogy Te és én egyek vagyunk, és már a világ kezdete előtt megbeszéltünk mindent a világ megmentéséről. Vállaltam, önként vállaltam, és tudod Atyám, hogy ezeket az embereket a Sátán

fogva tartja, ő irányítja gondolataikat, cselekedeteiket. Nem tudhatják, mert a mi gondolataink nem az ő gondolataik. Júdást már elveszítettük. Ő is megbánta bűneit, mégis rossz döntést hozott az öngyilkossággal, pedig én érte is meg akartam halni. Ne hagyjuk, hogy nyerjen a Sátán. Atyám, amikor a Gecsemánéban szükségem volt rád, te angyalt küldtél segítségül. Most én mondom neked: bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek."

Bán Andrea

Balatonszemesi gyerektábor

Gyönyörű napsütéses napra ébredtünk június 24-én - végre elérkezett a gyerektábor várva várt napja. Délutánra meg is érkeztek a gyerekek, nyüzsögtek, örültek egymásnak. Közel ötven gyerek és tizenegy felnőtt népesítette be a hangulatos nyaralót, amit június 24-28. között tudhattunk magunkénak Balatonszemesen.

Első este bábelőadást nézhettünk meg a Surányi család jóvoltából. A heti téma a "megtérés pontosítása" volt. Ezen belül az imádkozás, Bibliaolvasás, közösségbe járás fontosságáról beszéltünk. Reggeli és vacsora után voltak a tanítások, ezt minden alkalommal lelkes éneklés előzte meg, melyet Széll Andrea és családja vezetett. A tanítónk Katona Béla lelkipásztor, Vass Béla és Surányi Péter voltak. Külön csoportokban folyt a tanítás a kisebb és a nagyobb korosztály számára.

Napközben volt lehetőség játékokra, strandolásra, beszélgetésekre, a barátságok mélyítésére. Hálás vagyok a résztvevő fiatalokért is, mert foglalkoztak a kisebbekkel. A vízben is odafigyeltek rájuk, kártyáztak, sőt, számháborúztak velük.

Ami ilyen jól sikerült, azt nem érdemes abbahagyni! Ezért nagyon hálás vagyok, és kérő szívvel, az Úr kegyelmében bízva várjuk a jövő évet, hogy újra együtt lehessünk.

Szilágyi Klaudia

Ifjúsági nyaralás

Idén július 10-14. között volt a gyülekezet ifjúsági tábora. Ezt a néhány napot a Mátrában töltöttük, Parádfürdőn. Az egyik kis helyi vendégházat béreltük ki, ahol mind a huszonegyen kényelmesen elfértünk a két és három ágyas szobákban. Szerdán az érkezés után játszottunk, társasjátékoztunk, illetve ismerkedtünk a szállásunkkal. Esténként tanításokat hallgattunk, illetve dicsőítettünk. Szerdán velünk tartott lelkipásztorunk Katona Béla, aki az első tanítást tartotta. A tanításokon kívül reggeli áhítatok, délelőttönként csoportbeszélgetések voltak még a lelki programjaink. Csütörtökön napközben a Kékestetőt másztuk meg, közel 25 km hosszú volt a túra. Pénteken Egerbe mentünk városnézésre. Szombat hajnalban éjszakai túrára vittük el a fiatalokat. Három órakor felébresztettük őket, és a közeli Hegyes-hegyre mentünk fel. Közel egy órás hegymenet volt a sötét erdőben. Tervünk az izgalmas programon kívül a napfelkelte megtekintése volt, azonban keleten felhős volt az ég, így lemaradtunk róla. Szombaton emiatt inkább a szállásunkon maradtunk, ahol közös főzés, játék, pihenés volt a program. Vasárnap reggel elhagytuk a szállásunkat, hogy Egerben odaérjünk az istentiszteletre, ahol bemenítési ünnepségen vettünk részt. A nyaralásunkat ebéddel zártuk Egerben. Minden nagyon jó hangulatú volt, jó beszélgetések, lelki közösség jellemezte ezt a pár napot, de erről adjon ízelítőt néhány fiatal visszajelzése.

Szabó Noémi: Az indulás előtti napokban kapott el először egy kis izgalom. Vártam, hogy milyen lesz az első ifi nyaralásom, hogy mik lesznek a programok, és hogy megkapom-e azt a lelki feltöltődést, amelyre vágytam. A kételyeim azonban hamar elszálltak. Már az első tanítás és dicsőítés után úgy éreztem, hogy jó helyen járok. Az esténkénti éneklések alatt mindig újult erővel töltődtem fel, bármilyen hosszú is volt a mögöttünk hagyott nap. A túrázás

iránti szeretetemet sem kellett otthon hagynom. A Kékestető megmászása igazán felejthetetlen élménnyé tornászta fel magát. A reggeli csoportbeszélgetések pedig teret adtak a nyílt és őszinte beszélgetéseknek, amelyekre igazán szükségünk volt. Ha visszagondolok arra a néhány napra, rengeteg szép és jó emlék jut eszembe, amelyekért igazán hálás vagyok Istennek.

Koszorus-Lovász Debóra: Az idei ifi nyaralás nagyon különleges volt nekem, hiszen picit más minőségben tölthettem el ezeket a napokat a fiatalokkal, mint az eddigi nyaralásokon. A programok közül legjobban a Kékestető túra tetszett, amikor a Mátra számomra eddig ismeretlen arcait fedeztem fel különböző izgalmak közepette. A tanításokat, kiscsoportos és egyéni beszélgetéseket is nagyon élveztem, testileg és lelkileg is feltöltődtem az egymással és Istennel töltött időben. Az együtt töltött 5 nap minden percéért hálás vagyok Istennek.

Simon Zoltánné nekrológja

Simon Zoltánné Eszter Kelebián született 1934. szeptember 19-én baptista szülők gyermekeként. Édesapja úri szabó volt, édesanyja háziasszonyként a gyermekeket nevelte szeretetben. Hárman voltak testvérek. Esztike volt a legidősebb, Erzsike a másodszült és Ernő a legfiatalabb. Tompára jártak imaházba. Szüleinek és nagyszüleinek is fontos volt a rendszeres gyülekezeti élet. 17 évesen fogadta el az Úr Jézust személyes Megváltójának, Kiskunhalason Cserepka testvér merítette be. 1951-ben jött Budapestre dolgozni, a MÁV-nál helyezkedett el, és nyugdíjazásáig ott dolgozott. A Nap utcai gyülekezetben talált lelki otthonra, ahol férjével, Simon Zoltánnal ismerkedett meg. Házasságkötésük 1958. július 16-án volt Tompán. Két lánygyermekük született: Erika és Gyöngyi. 1985-ben Pesterzsébetre költözött a család, így ez lett az új lelki otthonuk. Élete végéig hűséges tagja volt a

gyülekezetnek. Férje 2016-ban költözött a Mennyei Atyához. Legkedvesebb igehelye: "Mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Tehát akár éljünk, akár haljunk, az Úrei vagyunk." (Róm 14:8) Kedvenc gyülekezeti énekei: Nagyon szeret engem Jézus; Ó, mily hű barátunk Jézus; Igaz, hogy Jézus értem halt; Ama szép hon felé.

A legizgatóbb film

Ha egyszer minden láthatóvá lenne,
Ha filmre vetődnek minden titok,
Minden, mi huszonnégy óra alatt
Egy ember lelkén általkavarog:
A tisztátlanság minden ördöge,
A bűn-csírák, a kárhozat-magok, -
Akkor látnók csak, mily sötét az ember,
Milyen feketén lángoló szurok.
De akkor látnók csak, mily szép az ember,
S hogy tusakodnak benne angyalok '
Az ördögökkel - naplenyugovásig.

Reményik Sándor

Bizonyságtételek

Jaeger Márk így ír megtéréséről:

Keresztény családba születtem és nőttem fel. Kiskorom óta a szüleimmel az imaházba jártam. Édesanyám sokat énekelt és olvasott bibliai történeteket, így otthon és a bibliakörös foglalkozásokon ismertem meg a bibliai történeteket és a Biblia tanításait. A nyári szünetben a nagymamám is sokat olvasott a Bibliából, és énekekre tanított. Életemet igyekeztem úgy élni, hogy betartsam a Bibliában leírtakat, tehát igazából csak egy döntést kellett hoznom, hogy beengedem az Úr Jézust a szívembe.

Tavaly nyáron Kanadában a Ráma táborban voltam az Észak-Amerikai magyar Baptista fiatalokkal, itt érintette meg legelőször a szívemet az Úr Jézus. Az első este az istentiszteleten Huli Sándor lelkipásztor testvér feltett egy kérdést:

„Miben változott a kapcsolatod Istennel, mióta utoljára itt voltál a táborban?” Ez a mondat nagyon megérintett belül, mert 2 éve jártam a táborban utoljára, és felismertem, hogy az elmúlt években alig változott kapcsolatom Istennel. Természetesen figyeltem az istentiszteleteken, de csak az eszemmel fogtam fel az ígét, nem a szívemmel. Nem volt igazi kapcsolatom Istennel, pedig a Bibliában ez áll: „Az ajtó előtt állok és zörgetek.” De addig a napig nem nyitottam ajtót. Viszont attól kezdve, hogy ezt megtettem, valóban elkezdtem érezni Isten jelenlétét az életemben. Az énekek, amiket a táborban énekeltünk azon a héten, melegséggel töltötték be szívem, és a hirdetett ígét keresztül éreztem, hogy az Isten szól hozzám. Miközben teltek a napok, és részt vettem a tábor különböző programjain, egyre jobban megfogalmazódott bennem, hogy jó egy ilyen közösségben lenni és elköteleződni.

Miután hazajöttem a táborból, szóltam Katona testvérnek, hogy szeretnék bemerítkezni. Elkezdtem járni a barátkozók órájára, ott a bennem felmerülő sok-sok kérdésre választ kaptam, és magyarázatot a Biblia olyan részeire, melyeket addig nem egészen értettem.

A tábori héten találtam egy igeverset, amely úgy érzem, hogy segített abban, hogy meghozzam ezt a döntést: „Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához csakis énáltalam” (Jn 14,6). Ebben az igeversben számomra benne van az útmutatás, hogy a Biblia tanítását kell követnem, csakis az igazságban kell élnem, mert az örök élet csak úgy lehet enyém, ha hiszek Istenben, és vallom, hogy Jézus az én Megváltóm.

Jaeger Tamás megtérésének története:

Szüleim gyermekkorom óta rendszeresen elhoztak az imaházba. Jártam bibliaköri foglalkozásokra, ahol sok éneket és bibliai történetet ismerhettem meg. Számomra az egy nagy ajándék, hogy szüleim arra neveltek, hogy van egy Isten, aki szeret, és

Ő nem hagy el. Ahogy idősödtem, egyre többször kísértett meg a Sátán és vezetett bele csapdáiba, pedig én tudtam már, hogy mit nem szabad cselekednem. Bűneim hatására távol éreztem magam az Úrtól, és nem volt kedvem eljönni az imaházba, az igehirdetéseken nem figyeltem oda. Sokszor imádkoztam, ha segítségre volt szükségem, és kaptam válaszokat Istentől. Ilyenkor mindig átgondoltam magamban, hogy ennek ellenére én miért is követtem el bűnt.

Tavaly nyáron egy hetet a kanadai Ráma táborban töltöttem el a testvéremmel együtt. Az egyik este az igehirdetéskor elhangzott egy mondat, ami engem komolyan megérintett. Ez a mondat az volt: ha a Mennysországba szeretnék jutni, akkor nem elég, ha rendszeresen járok imaházba, szükséges döntést is hoznom az életemben! Ekkor magamra ismertem, hogy ez rám is igaz, és akkor elhatároztam, hogy szeretnék bemerítkezni és gyülekezethez tartozni.

Következő lapzárta: augusztus 23.

Állandó alkalmaink, kapcsolat

Istentisztelet: vas. 10:00 és 17:00 (nyáron 18:00)

Kiscsoportos bibliatanulmányozás (MKBK): vasárnap 9:00 (nyáron szünetel)

Bibliaóra: csütörtök 18:30

Ifjúsági bibliaóra: péntek 18:00

Úrvacsora: a hónap első vasárnapján délelőtt

Baba-mama kör: kéthetente szerdán 17:00

Sakk szakkör: a hónap első vasárnapját követő hétfő 17:00

Imaház címe: Bp. XX. ker., Ady Endre u. 58.

Lelkipásztor: Katona Béla
Tel: 06-20-449-0458

Gondnok: Horváthné Császár Márta
Tel: 284-4604

Gyülekezeti bankszámla: 11720001-20185927

SZERETET-SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: Katona Béla

Szerkesztő: Taligásné Rákosi Márta, Katona Bernát

email cím: pbgyujsag@gmail.com

Technikai munkatárs: Simon Lídia

Gyülekezet honlapja: www.pbgy.hu